

Чорна симфонія

Василь Бобинський

Лягло червоним трупом сонце,
хтось заколов його ножем.
І бризнула потопа крові
На небосхил, на чорнозем.

Сміється хтось подібний, дикий,
І тішиться, що смерть приніс.
Полошить чорні зграї круків,
що сіли хмарою на ліс.

Крізь ліс, крізь чорне цвинтарище
іде самотній мандрівник.
У серці в його чорна тиша,
Така, як крик, як крик, як крик.

Десь є кінець людським дорогам,
десь є спочин людським серцям.
Тобі ж ніде нема нічого,
і скрізь ти сам, і скрізь ти сам.

Десь є привітні ясні очі,
десь є тепло жагучих рук.
Над лісом чортовим посланцем
крильми лопоче важко крук.

Крізь ліс, крізь голе цвинтарище
іде самотній мандрівник.
У серці в його чорна тиша,
така, як крик, як крик, як крик.

О, не дійдеш, не доблагаєш!
Де ступиш — їдь, де станеш — глум.
У серці в тебе чорна тиша
І невідступний, вірний сум.

О, не дійдеш, не доблагаєш,
не видивиш шляхам кінця!

Сполошиш тільки тіні в лісі
і чортового посланця.

Спіткнешся, впадеш і не встанеш,
і будеш сам, і будеш сам.
Куди ідеш? Чого благаєш?
Нема, нема дороги там!

Спіткнешся, впадеш і не встанеш,
хрестом розкинеш муку рук.
І до очей твоїх по снігу
Скакати не незграбний крук.

Лежатимеш спокійний, тихий,
з блідим, розплющеним лицем.
Лягло червоним трупом сонце,
хтось заколов його ножем.